

3. Про Концепцію формування системи безоплатної правової допомоги в Україні: Указ Президента України від 09 червня 2006 р. № 509/2006. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 24. – Ст. 1764.
4. Железняк Наталія Анатоліївна. Правові та організаційні форми діяльності Міністерства юстиції України у здійсненні державної правової політики (теоретичні та практичні питання): Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Київ. нац. екон. ун-т. – К., 2005. – 21 с.
5. Про внесення змін до Положення про Міністерство юстиції України: Указ Президента України від 11 січня 2012 р. № 11/2012. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 4. – Ст. 147.
6. Про Стратегію державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні та першочергові заходи щодо її реалізації: Указ Президента України від 24 березня 2012 року № 212/2012. // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>
7. Про утворення Координаційного центру з надання правової допомоги та ліквідацію Центру правової реформи і законопроектний робіт при Міністерстві юстиції: Постанова Кабінету Міністрів України № 504 від 06.06.2012 року // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.kmu.gov.ua.
8. Про затвердження Порядку роботи громадської приймальні з надання безоплатної первинної правової допомоги: Наказ Міністерства юстиції України від 21 вересня 2011 р. № 3047/5. // Офіційний вісник України. – 2011. – № 75. – Ст. 2819.
9. Про затвердження Типового положення про юридичну клініку вищого навчального закладу України: Наказ Міністерства освіти і науки України № 592 від 3 серпня 2006 р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 32. – Ст. 2365.
10. Бова Є.Ю. Стратегії реформування законодавства у сфері організації безоплатної правової допомоги. // Часопис Академії адвокатури України. – 2009. – № 1. – С. 6-7.
11. Про Положення про кваліфікаційно-дисциплінарну комісію адвокатури та Положення про Вищу кваліфікаційну комісію адвокатури: Указ Президента України від 05 травня 1993 р. № 155/93. // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>

МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ 2-3 ЖОВТНЯ 2012 РОКУ

Гадомська Ю. П. – аспірантка кафедри філософії Одеського національного морського університету.

ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК ПРИНЦИП СОЦІАЛЬНОГО ДІАЛОГУ

В сучасному світі, де знімаються колишні обмеження та розширюються рамки соціальної дії, соціальний діалог стає більш оптимальною формою відносин.

Соціальний діалог, будучи особливим атрибутом соціальності, вбирає в себе характеристики конкретно-історичного соціального середовища й психологічних особливостей людини епохи.

До основних загальних рис діалогу як особливої форми комунікації належить те, що він, на відміну від суперечки з її прагненням до істини, означає рух до розуміння і взаєморозуміння. Істина діалогу - це «територія згоди», коли кожна зі сторін визнає співбесідника в якості унікальності, самоцінності, що має право на свої судження відносно усього у світі.

Необхідна умова діалогу – визнання права на існування думки, відмінної від моєї, іншого світогляду, мови, культури, тобто прийняття іншого таким, яким він є, без прагнення переконати, перевиховати, навчити співбесідника.

Конструктивний діалог, в умовах різноманітності соціальних позицій, можливий лише на основі втілення установок толерантності.

Переважаюча більшість словників визначає толерантність як здатність індивіда сприймати без агресії думки, які відрізняються від власних, а також особливості поведінки та способу життя інших.

Терпимість до іншого (незвичного, нетрадиційного, навіть неприйнятного) способу життя, поведінки, звичаїв, почуттів, ідей, вірувань. Толерантність, як правило, вважають вищим рівнем виховання та культури особистості.

У сучасній науковій літературі, присвяченій проблемі толерантності, у цілому склалося визначення цього поняття. Так, толерантність – це свідоме допущення суб'єктом чого-небудь, що їм не схвалюється; це добровільне стримування від вчинення перешкод засуджуваному “іншому” при умові, що в суб'єкта є можливість чинити йому опір, є влада перешкодити вільному самовираженню “іншого”.

Етимологія слова “толерантність” походить від латинського *tolerantia* – терпимість, тобто здатність утворювати і підтримувати спільність з людьми, які відрізняються у певному відношенні від переважаючого типу. Толерантність – це протилежність ворожості, антипатії, ненависті.

Толерантність – це не поступка, поблажливість чи потурання. Толерантність – це, передусім, активна позиція, що формується на основі визнання універсальних прав та основних свобод людини. Толерантність у жодному разі не може бути виправданням посягання на ці основні цінності. Толерантність повинні виявляти кожна людина, групи людей та держави.

Сьогодні розуміння толерантності поглиблюється далі, наприклад, французьким філософом Полем Рикером. Він відмічає необхідність не тільки гарантування свободи легітимному “іншому”, а й надання слабкому “іншому” певних переваг для самореалізації. Точніше, бажане збільшення переваг для більш слабого має бути компенсоване зменшенням шкоди для сильнішого в опозиції. А. Морван, визначаючи підставою толерантності милосердя і повагу людської особистості, бачить у ній ідеал і життєво важливий принцип та вважає, що лише вона одна дає цивілізації шанс вижити. П. Ванберген вважає толерантність одним з фундаментальних моральних понять, навколо яких може організуватися наше індивідуальне і громадське життя.

Головним аргументом на користь толерантності завжди були і залишаються легко прогнозовані і трагічні результати, що спостерігаються реально за її відсутності. Толерантність потрібна не тільки для збереження того, що є, але і для руху вперед, для культурного розвитку. Розум толерантної людини відкритий постійній взаємодії різних ідей, збагаченню, що виходить з розмаїтості досвіду.

Таким чином, толерантність є базовою цінністю соціального діалогу. Відкритість суспільства своїм власним змінам та інноваціям означає одночасно і відкритість його назовні, іншим культурним нормам і принципам.

Семитоцкая В. П. – аспирантка кафедры философии и социологии Государственного учреждения «Южноукраинский национальный педагогический университет имени К. Д. Ушинского».

ОСНОВНЫЕ ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ПОДХОДЫ К КОНЦЕПТУ ВРЕМЕНИ В ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ФИЛОСОФИИ

На протяжении всей истории развития и смены цивилизаций, время в жизнедеятельности человека играло огромную роль. Время ставит рамки и упорядочивает жизнь, имеет свои ритмы, протяженность, структурные характеристики. И все же, что такое время? Можно ли дать однозначное ему определение? Августин Блаженный, родоначальник христианской философии так отвечал на вопрос о том, что такое время: «Что такое время? Если никто меня об этом не спрашивает, я знаю, что такое время. Если бы я захотел объяснить спрашивающему – нет, не знаю».

В истории философии не сложилось целостного взгляда в отношении проблемы времени и это, прежде всего, объясняется спецификой философского знания. Проблема времени в философии, длительно рассматривалась в тесной ее связи с пространством, и трактовалась в основном с точки зрения физического аспекта, т.е. философский подход был сопряжен с естественнонаучным. Время, рассматриваемое, в частных науках определяется в соответствии с предметной областью науки. Так выделяют биологическое, физическое, астрономическое, психологическое, историческое, социальное и художественное время. Попытку установить основания полимодальной трактовки времени, как специфического философского подхода, предпринял Каган М.С. в работе «Время как философская проблема». В его понимании именно эта полимодальность является отличительной чертой философского понимания времени от «одноплановых» истолкований времени частными науками.